

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania M. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia
społecznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 grudnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację odwołującego się M. D. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV U (...), którym Sąd ten oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 20 lipca 2017 r.

Decyzją z 20 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. uchylił wydane 30 maja 2016 r. dla M. D., prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą FRB „L.” w M., zaświadczenie o ustawodawstwie

dotyczącym zabezpieczenia społecznego mające zastosowanie dla osoby uprawnionej, na formularzu AI, na okres od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r.

Organ rentowy wskazał, że z analizy dokumentów dotyczących wykonywania przez ubezpieczonego pracy w okresie od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. wynika, że nie wykonywał on w tym czasie znacznej części pracy w ramach działalności na terenie Polski, tj. na terenie kraju swojego miejsca zamieszkania. W związku z tym nie podlegał w tym okresie ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

W odwołaniu od tej decyzji M. D. domagał się ponownego rozpoznania sprawy przy uwzględnieniu dodatkowych faktur, których nie uwzględniała zaskarżona decyzja, w szczególności faktury nr (...).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podając okoliczności zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV U (...) Sąd Okręgowy w C. oddalił odwołanie M. D..

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu nierozpoznanie istoty sprawy, błąd w ustaleniach faktycznych, a także naruszenie art. 328 § 2 k.p.c.; art. 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 14 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z 16 września 2009 r.; art. 14 ust. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z 16 września 2009 r. oraz art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że w celu określenia, czy znaczna część pracy jest wykonywana w danym państwie członkowskim, należy uwzględnić w przypadku pracy na własny rachunek - obrót, czas pracy, liczba świadczonych usług lub dochód. W ramach ogólnej oceny, spełnienie powyższych kryteriów w proporcji

mniej niż 25% tych kryteriów wskazuje, że znaczna część pracy nie jest wykonywana w danym państwie członkowskim. Natomiast art. 14 ust. 9 rozporządzenia wykonawczego stanowi, że do celów stosowania art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego „centrum zainteresowania” dla działalności osoby wykonującej działalność na własny rachunek określa się z uwzględnieniem wszystkich aspektów jej działalności zawodowej, a zwłaszcza miejsca, w którym znajduje się jej stałe miejsce prowadzenia działalności, zwyczajowego charakteru lub okresu trwania wykonywanej działalności, liczby świadczonych usług oraz zamiaru tej osoby wynikającego ze wszystkich okoliczności.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy w C. - wbrew zarzutom podniesionym w apelacji - uwzględnił wskazane kryteria dokonując szczegółowej analizy przedstawionych przez skarżącego faktur oraz rachunków dotyczących usług świadczonych w okresie od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. i prawidłowo przyjął, że M. D. nie wykonywał znacznej części pracy w Polsce, jak również, że „centrum zainteresowania” dla działalności prowadzonej przez niego nie znajdowało się w Polsce. Powyższe okoliczności jednoznacznie wynikają z zestawienia wszystkich usług wykonanych przez niego we wskazanym okresie zarówno pod względem uzyskanego przychodu (18,49% w Polsce, 81,51% w Niemczech), jak również ilości zrealizowanych usług (4 z 15 w Polsce, co stanowiło 21,5% wszystkich usług).

Sąd odwoławczy podniósł również, że - jak wynika z informacji zawartej w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - skarżący rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej od 11 kwietnia 2016 r. i od początku zamierzał świadczyć usługi w znacznej części (80%) na terenie Niemiec.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przebywanie przez M. D. w spornym okresie w szpitalu i nie świadczenie w tym czasie pracy nie ma wpływu na dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę. Skarżący nie wykazał bowiem, aby w miesiącach, w których był niezdolny do pracy z powodu choroby miał zawarte umowy na wykonywanie usług w Polsce i że ewentualny przychód uzyskany z ich realizowania mógłby znacząco wpłynąć na zmianę proporcji ustalonych przez Sąd Okręgowy w C..

W świetle przedstawionych okoliczności organ rentowy miał podstawy do wycofania wystawionego M. D. 30 maja 2016 r. zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, określającego jako ustawodawstwo mające zastosowanie – ustawodawstwo polskie.

Sąd drugiej instancji zgodził się jednocześnie ze skarżącym, że uchylenie decyzją z 20 lipca 2017 r. wskazanego zaświadczenia powinno nastąpić z zachowaniem procedury określonej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Jednak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, poinformowanie przez ZUS pismem z 21 stycznia 2020 r. niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej o uchyleniu zaświadczenia A1 wydanego 30 maja 2016 r. i ustalenie, że w okresie od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. M. d. podlega niemieckiemu ustawodawstwu oraz brak stanowiska tej instytucji do dnia rozprawy apelacyjnej, uznać można za zachowanie określonego powyżej trybu. Ewentualne uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy temu organowi do rozpoznania w celu zastosowania procedury wskazanej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego - w świetle wskazanych okoliczności - byłoby bezcelowe.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące potrzeby wykładni prawa materialnego, a to usunięcia rozbieżności w wykładni Sądów.

Skarżący podniósł, że dotychczasowe orzecznictwo (zwłaszcza zaś wyrok Sądu Najwyższego z 16 października 2018 r., I UK 229/17, OSNP 2019/5/62 - dotyczący ustalenia ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz zagadnień związanych z wydaniem przez instytucję uprawnionego państwa zaświadczenia A1 jak też związanie polskich instytucji

zaświadczeniem A1) stoi na stanowisku, że po uzyskaniu przez ubezpieczonego zaświadczenia na formularzu A1 z zagranicznej, unijnej instytucji ubezpieczeniowej, polskie instytucje są związane takim zaświadczeniem, chyba że zarzucono by oszustwo w zakresie podawanych faktów. Dokument A1 może być wydany jedynie przez instytucję uprawnionego państwa, a więc instytucję państwa właściwego ustawodawstwa. Determinuje to wcześniejsze uzyskanie (najlepiej jednoznacznej, pisemnej) akceptacji instytucji właściwego państwa w kwestii właściwego ustawodawstwa, chyba, że instytucja ubezpieczeniowa ustala jako właściwe ustawodawstwo swojego państwa. Wspólne porozumienie może dotyczyć ustalenia niewykonywania pracy na terenie konkretnego państwa, podlegania konkretnemu ustawodawstwu, jak i braku podlegania ustawodawstwu danego państwa, mimo wykonywania pracy w określonych warunkach (na przykład pracy o charakterze marginalnym). Również w wyroku Sądu Najwyższego z 13 września 2018 r. (LEX nr 2549408) wydanego w sprawie II UK 261/17, Sąd Najwyższy wskazał wyraźnie, że przepis art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L 166/1 z 30 kwietnia 2004 r.) zawiera normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, służącą urzeczywistnieniu jednej z podstawowych zasad koordynacji systemów zabezpieczenia wyrażonej w art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia, zgodnie z którą osoby, do których stosuje się rozporządzenie podstawowe, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Zatem z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa w trybie przepisów rozporządzenia wykonawczego istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem w jednym państwie członkowskim. Wprawdzie odbywa się to z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia podstawowego zawierającego normy kolizyjne, ale nie oznacza to, że zainteresowany może w oparciu o nie kwestionować przed organem jednego państwa członkowskiego (miejsca zamieszkania) procedurę z art. 16 rozporządzenia, a właściwie weryfikować stanowisko zajęte przez drugie państwo członkowskie (miejsca wykonywania pracy najemnej), żądając ustalenia ustawodawstwa miejsca

wykonywania pracy najemnej, a dotyczące sytuacji, w której państwo miejsca świadczenia pracy najemnej kwestionuje ważność tytułu ubezpieczenia.

Skarżący powołał się również na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 czerwca 2019 r. (III AUa 2297/18; LEX nr 2702900), zgodnie z którym: „Gdy obie instytucje państw członkowskich dojdą do wspólnego porozumienia, to ma ono decydujące znaczenie dla ustalenia ustawodawstwa właściwego, gdyż przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz.UE.L 2004.166.1) mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich (ewentualnie uniknięcia sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu), a nie ustalenie ubezpieczenia korzystnego dla zainteresowanego ze względu na wysokość składek”.

Z uwagi na okoliczności ujawnione w sprawie pojawiają się, zdaniem skarżącego, następujące wątpliwości dotyczące wykładni prawa na tle stanu faktycznego sprawy, które można sformułować w postaci następujących pytań:

1) czy w przypadku wycofywania zaświadczenia A I na instytucji cofającej zaświadczenie A I powinien ciążyć obowiązek uzgodnienia z instytucją właściwą innego państwa członkowskiego stanowiska w przedmiocie objęcia ubezpieczeniem na zasadach analogicznych, jakie wypracowano w odniesieniu do tymczasowego ustalania ustawodawstwa dla pracowników delegowanych (art. 13 rozporządzenia 883/2004)?

Na czym powinno polegać powyższe uzgodnienie - aby można było uznać że spełnia i gwarantuje wywołanie skutku istotnego z punktu widzenia realizacji zasady, o której mowa w art. 11 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L z 2004 r. Nr 166, str. 1 z późn. zm.) oraz zabezpieczenia interesów M. D.?

2) czy przy założeniu, że w przypadku wycofywania zaświadczenia AI na instytucji cofającej zaświadczenie AI ciąży obowiązek uzgodnienia z instytucją właściwą innego państwa członkowskiego stanowiska w przedmiocie objęcia ubezpieczeniem na zasadach analogicznych, jakie wypracowano w odniesieniu do

tymczasowego ustalania ustawodawstwa dla pracowników delegowanych (art. 13 rozporządzenia 883/2004) , czy za dokonanie uzgodnienia można uznać wyłącznie poinformowanie niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej przez ZUS o uchyleniu zaświadczenia A1 i samodzielnie ustalenie przez ZUS w Polsce, że ubezpieczony w danym okresie podlega niemieckiemu ustawodawstwu, bez oczekiwania na odpowiedź czy też zajęcie stanowiska przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową?

3) Czy zaskarżona decyzja ZUS, o uchyleniu zaświadczenia A1 i samodzielnie ustalenie przez ZUS w Polsce, że ubezpieczony w danym okresie podlega niemieckiemu ustawodawstwu powinna mieć charakter trwały czy tymczasowy - tzn. wiążący do czasu ustosunkowania się przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową i zawarcia w tym zakresie porozumienia przez instytucje ubezpieczeniowe?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

1) odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym;

2) zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych,

a gdyby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania o:

1) oddalenie skargi kasacyjnej jako nieposiadającej uzasadnionych podstaw;

2) zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

(3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, Lex nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009/3-4/43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący

powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, Lex nr 1238124).

Natomiast, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Strona skarżąca połączyła te dwie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, argumentując, że zagadnienia prawne, jakie ujawniły się w niniejszej sprawie prowadzą również do poważnych wątpliwości interpretacyjnych oraz rozbieżności w orzecznictwie Sądów. W ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie wykazał jednak w jakikolwiek sposób, aby faktycznie istniały jakieś poważne wątpliwości interpretacyjne oraz rozbieżności w orzecznictwie dotyczące przywołanych w skardze kasacyjnej przepisów. Strona skarżąca przywołała szereg wyroków Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, jednak nie wskazał, na czym miałyby polegać rozbieżności w tych orzeczeniach, w ogóle zresztą na takie rozbieżności się nie powołał.

Podobnie również skarżący nie wykazał, aby na tle tych przepisów pojawiły się poważne wątpliwości interpretacyjne. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowano jedynie szereg pytań, jednak nie przedstawiono żadnej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że dotyczą one rzeczywistych, istotnych problemów interpretacyjnych i mają znaczenie dla rozstrzygnięcia nie tylko tej konkretnej sprawy, ale również podobnych spraw w przyszłości. Samo zaś sformułowanie pytań to za mało, aby uznać, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne lub poważne wątpliwości interpretacyjne.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

